

Auzindu-i strigarea, se-adună toată suflarea: găini, pui, găște, rațe și boboci, câțel și purcel... Cu mic, cu mare, ascultau cu gurile căscate. Unii încercau să-și spună părerea și să-i taie avântul, dar oul nostru o ținea una și bună: trebuia să plece în lume să se facă împărat.

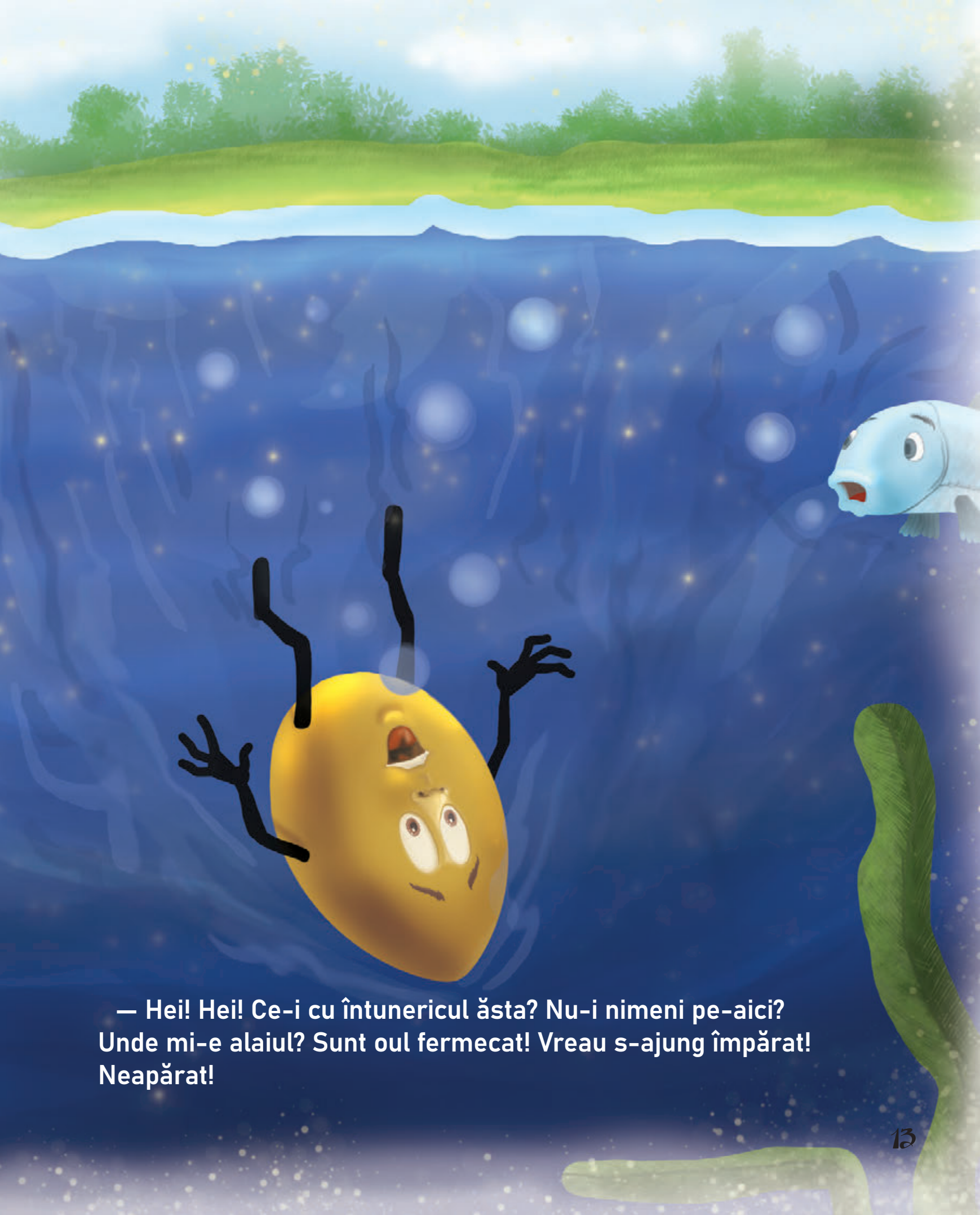


În cele din urmă, cocoșul, care se simțea mândru de-așa odraslă, hotărî că năzdrăvanul trebuie ascultat și urmat. Așa că... tot alaiul de păsări și animale ieși pe poartă și, părăsind bățătura, porni la drum.



Acum, fie că cei care-l înmuiară în apă nu erau prea îndemânatici, fie că oul era prea neastâmpărat, făcură ce făcură și-l scăpară — Bâldâbâc! — în apă. Cât ai zice pește, s-a trezit în adâncuri. Gura însă nu-i ostenise deloc și striga de răsunau străfundurile lacului:





— Hei! Hei! Ce-i cu întunericul ăsta? Nu-i nimeni pe-aici?
Unde mi-e alaiul? Sunt oul fermecat! Vreau s-ajung împărat!
Neapărat!